

ע"פ 19487/12/15 - מאמון טוויל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 19487-12-15

לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

מאמון טוויל
על-ידי ב"כ עו"ד וסים דכוור

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערער

נגד
המשיבה

פסק דין

השופט מ' בר-עם:

1. מונח לפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט ירון מינטקביץ), בת"פ 33853-05-13 מיום 1.12.2015, לפיו נגזר על המערער עונש של שבעה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסר על תנאי של חמישה חודשים בגין כל עבירת רכוש שהיא פשע, שלושה חודשי מאסר על-תנאי בגין כל עבירת רכוש שהיא עוון, שנה פסילה בפועל מלנהוג ברכב, וכן ששה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים מיום מתן גזר-הדין.
2. המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירות שבכתב-האישום, המייחס לו נהיגה בפסילה, זיוף סימני זיהוי של רכב, נהיגה ללא ביטוח וגניבת מסמך זיהוי של רכב.
3. כעולה מגזר-דינו של בית-משפט קמא, המערער רכש קטנוע במועד לא ברור וביקש מהמוכר לזייף את מספר השלדה ולהחליף את לוחות הרישוי, בעבור תשלום. כמו כן, במהלך שנת 2011 גנב המערער מגיסו מסמכי רישוי של קטנוע אשר היה בבעלותו, על מנת שיוכל להציגם לשוטרים, במידה ויידרש לכך. ביום 1.4.2012 נפסל המערער מלנהוג ברכב וביום 1.6.2012 נהג בקטנוע, למרות שהיה פסול מלנהוג וללא ביטוח.

4. בית-משפט קמא הדגיש, כי עבירות נהיגה בפסילה וללא ביטוח - מלמדות על זלזול בוטה בחוק וביזוי של צווי בית-המשפט, כי הנוהג בזמן פסילה ממשיך לסכן את שלום הציבור למרות שנקבע כי נהיגתו מהווה סיכון וכי הוא אף מוכיח במעשיו שהחלטה שיפוטית לבדה אין בה כדי למנוע ממנו לנהוג. בית-המשפט הטעים, כי נהיגה ללא ביטוח מפרה את חובתו של נהג להבטיח כי אם חלילה יהיה מעורב בתאונה, יהיה מקור לפיצוי נזקי הגוף שייגרמו לו ולאחרים. בית-המשפט הדגיש, כי במובן זה ניתן להשוות את ביטוח החובה למס, אותו משלם כל נהג, כחלק מחובותיו עבור כל המשתמשים בדרך. לפיכך סבר בית-המשפט כי חלק משיקולי הענישה הנוגעים לעבירות מיסים יפים גם ביחס לנהיגה ללא ביטוח - הפגיעה בעיקרון השוויון בנטל, הפגיעה הכלכלית בציבור וכן הצורך להרתיע עבריינים, זאת בשל הקלות שבביצוע העבירה וכן סיכויי התפיסה הנמוכים.

5. בעניין מתחם העונש ההולם בעבירות זיוף סימני זיהוי וגניבת מסמכי רכב, בית-משפט קמא קבע כי כתב-האישום שותק ביחס למקורו של הקטנוע אשר היה ברשותו של המערער וחסד גדול נעשה עמו בכך. בית-המשפט סבר, כי קשה לחשוב מדוע יבקש אדם לזייף סימני זיהוי של רכב אשר נרכש כדין מבעליו החוקיים או אשר נעשה בו שימוש כדין. עוד הטעים בית-המשפט כי בא-כוח המערער אישר בהגינותו שאינו יכול להציע הסבר המניח את הדעת ואשר יועיל למערער ביחס לשאלה - מדוע זייף את סימני הזיהוי של הקטנוע. עוד קבע בית-המשפט, כי עבירות זיוף סימני זיהוי וגניבת מסמכי זיהוי נמצאות בסביבתן הקרובה של עבירות גניבת רכב, שכן מאפשרות הן לעשות שימוש בכלי רכב גנובים תוך הצגתם ככשרים, וכי גם אם חומרת העבירות פחותה מאשר גניבת רכב, מדובר בעבירות שגורמות לנזקים כלכליים משמעותיים. במקרים אשר בהם העבירות נעברו על מנת להעלות אל הכביש כלי רכב שנפסלו משימוש בשל תאונה או פגם אחר, מצא בית-המשפט כי העבירות יוצרות סיכון תעבורתי משמעותי לנוהג ולשאר משתמשי הדרך.

6. לאחר שסקר את מדיניות הענישה הנוהגת, קבע בית-המשפט כי מתחם העונש ההולם בעבירות נהיגה בפסילה וללא ביטוח נע בין מאסר קצר ועד שנת מאסר וכן עונשים נלווים. עוד קבע, כי מתחם העונש ההולם בעבירות זיוף סימני זיהוי וגניבת מסמכי רכב נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד שנת מאסר.

7. בהודעת הערעור טען המערער כי העונש סוטה לחומרה מרמת הענישה המקובלת, וכי נפלו טעויות בגזר הדין, בין היתר משלא הוזמנה חוות דעת הממונה על עבודות השירות, ומשבקשתו להזמנת תסקיר, נדחתה. בערעור שלפנינו חזר המערער על טענותיו, והוסיף כי שגה בית-משפט קמא בקביעת מתחם העונש ההולם והעונש המתאים, וכי בגזר הדין נפלו מספר טעויות שבדין או בעובדה, בעניין יישום תיקון 113 לחוק העונשין. לטענתו, די בכל אחת מהן בפני עצמה כדי להביא להקלה בעונשו. המערער הדגיש את היותו אב לילדים, בעל עבודה מסודרת וכי רישיון הנהיגה הוחזר לו. עוד טען, כי נסיבות השיקום המפורטות של המערער לא זכו לכל התייחסות מצד בית-משפט קמא, אשר התעלם מטענת השיקום הנתמכת בעובדות ובניגוד גמור לתיקון 113 הנ"ל, אשר מחייב בחינתה.

8. מנגד, טענה המשיבה כי אין עילה להתערב בגזר-דינו של בית-משפט קמא, אשר שקל את השיקולים הרלוונטיים, וכי העונש שהטיל על המערער מקל בנסיבות העניין. המשיבה הוסיפה, כי למערער עבר פלילי תעבורתי מכביד וכי בעברו פעמיים עבירות פסילה. משכך, טענה כי יש לדחות את הערעור.

9. לאחר שעיינו בגזר-דינו של בית-משפט קמא ושמענו את טענות הצדדים, מצאנו לדחות את הערעור.

10. הלכה פסוקה היא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד בנסיבות בהן העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 6573/15 טל גרשון נ' מדינת ישראל (3.3.2016); ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת ישראל (19.11.2014); ע"פ 4235/14 ראדא חאטיב (3.2.2015)). נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרוך טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.2014); וכן ראו: ע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.2014), בפסקה 10). ערכאת הערעור תתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים של טעות מהותית בגזר הדין, לרבות באיזון שבין חומרת העבירה ונסיבות ביצועה ובין נסיבותיו האישיות של הנאשם (ראה למשל: ע"פ 5638/13 אלזידאה נ' מדינת ישראל (24.12.2013); ע"פ 5974/13 מחמד עודה נ' מדינת ישראל (16.1.2014)). לא מצאנו כי עניינו נמנה על המקרים החריגים המקימים למערער עילת התערבות.

11. בעניינו, לא שוכנענו כי נפל פגם בגזר-דינו של בית-משפט קמא. העונש אשר הוטל על המערער מגלם את מכלול שיקולי הענישה בנסיבות ביצוען של העבירות בהן הורשע, ואף אם הוא על הצד הגבוה, אין הוא מצדיק התערבותה של ערכאת הערעור. אשר על כן, יש לדחות את הערעור.

12. סוף דבר, הערעור נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר של שבעה חודשים ביום 28.9.16 בשעה 9:00 בבית-המעצר "ניצן" שבמתחם כלא "איילון". מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו של המערער מיום 3.6.12 ועד ליום 11.6.12 (כאמור בהחלטתו המשלימה של בית משפט קמא מיום 7.12.15).

המזכירות תמציא עותקים מגזר הדין לב"כ הצדדים ולשירות בתי הסוהר.

ניתן היום, ד' אב תשע"ו, 08 אוגוסט 2016, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

**רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת**

יורם נועם, סגן נשיא